

Enguany hem pensat que estaria bé començar una secció per conèixer persones que formen part del nostre capital humà. Òbviament la tria del primer nom ha estat fàcil: el fundador de l'Escola Joviat, Josep Vilaseca Atset.

A què es dedica actualment?

A l'Escola, que ha estat i és una part molt important de la meua vida, donant suport amb entusiasme en tot allò que esdevé i en pugui ser útil. Recopilant records i la documentació necessària per poder celebrar el cinquantè aniversari de la fundació de Joviat l'any 2010. I també fer d'avi tantes hores com puc!

Quins eren els seus jocs d'infantesa?

Els jocs de carrer del meu poble, El Borràs (Castellbell i el Vilar). En aquells temps gaudíem jugant a xapes que eren peces on anava collada la travessa del tren; a boles fetes de fang, de pedra, i qui podia amb les de metall que eren boles dels coixinets; els patacons utilitzant la part de sobre i sota de les antigues capses de llumins. També fèiem competicions pujant a Montserrat amb bicicleta, sense aixecar-nos del seient, sobretot, per la paret seca. Sempre intentava ser el millor, era un dels més arriscats.

Què volia ser de gran?

De petit vols ser moltes coses i de mica en mica vas triant el que realment vols fer de gran. Quan vaig anar a La Salle de Manresa, va sorgir la meua vocació de mestre. He d'agrair sobretot a la meua mare que es va marcar un objectiu, inculcar-me que havia d'estudiar per ser alguna cosa. Ho va fer possible portant-me a Manresa després d'haver passat per les escoles d'El Borràs, d'El Burés i de la parròquia d'El Vilar, malgrat que els recursos econòmics de què disposaven eren limitats. Les escoles em van marcar molt en el meu creixement personal i formatiu. Recordo el meu pare que em deia "fes de pagès que sempre menjaràs, fes de pagès que la terra és generosa i dona pa".

Com va viure la seva època de joventut?

El meu món era el poble, de petit vaig estar malalt i ningú no em donava un duro per mi, però me'n vaig sortir i després, gràcies a Déu, he tingut una salut de ferro. En aquell temps a El Borràs no hi havia cap diari. El naixement de la ràdio va ser la gran distracció i alhora font d'informació per a tots els que vàrem voler. Encara recordo la ràdio que teníem a casa en un prestatge de la cuina. També ajudava al pare en el conreu de les terres. El meu primer treball fora de casa va ser aprenent de pastisser a Montserrat, noi d'encàrrecs en una empresa tèxtil a Manresa, auxiliar de banca i, després, professor a l'Acadèmia Calmet de Manresa. Hi ha molts records barrejats a la meua ment que caldria ordenar-los.

Com va conèixer la seva esposa?

Els joves del poble, nois i noies, formàvem una colla que teníem moltes ganes de viure, el nostre punt de trobada era el cine i el ball, quan en feien. En aquest marc vam fer-nos parella la Dolors (filla de la Merceria de cal Delfí) i jo (el Josep de la masoveria) que ens coneixíem des de petits. Més tard, ens vam casar i anàrem a viure a Manresa formant una família.

Com a pare, Josep Vilaseca Atset com és?

Un pare força exigent perquè em preocupaven els canvis tan radicals de la societat i, sobretot, volia que els meus fills fossin bones persones. Cadascun ha seguit el seu camí, s'han fet grans i me'n sento orgullós de tots ells. Estimo l'Ep, la Rosa, la Montse, i el Jordi. La seva mare ha jugat un paper molt important en la

seua educació perquè sempre l'han trobada en el lloc que feia falta. A mi, segur que m'han quedat coses per fer o per millorar en la meua tasca de pare. Ara amb la serenitat que em donen els anys em sembla que no n'he sabut prou, potser canviaria algunes actuacions de la meua vida.

I com a avi?

Diria que sóc un avi més permissiu i amb ganes de complaure els desigs dels meus nets, intentant donar-los el que necessiten més que el que volen i això em costa. En tinc 4: la Carla, el Gerard, el Marc i el més petit, en Roger, als quals estimo molt perquè generen en mi uns sentiments d'estimació únics.

Quin és l'àpat que el fa més feliç?

El sopar perquè m'hi puc recrear, tot i que entenc que no hauria de ser així. M'agrada el trinxat, que ja es feia a casa dels meus pares, acompanyat d'una bona amanida i amb un tros de cansalada i botifarra. Tots els plats fets a la cassola són del meu agrat, reminiscències de temps passats, però actualment menjo més peix a la brasa o a la planxa.

Quin tipus de música escolta?

Música de Verdi (com Aida, Nabucco...), de Vivaldi (com Les 4 estacions...) les havaneres (com El meu avi, Quan jo tenia pocs anys...) i, sobretot, la sardana interpretada per una bona cobla. No em perdo mai el concert de Nadal que transmeten des de Viena.

Recomani'ns un llibre?

Qui s'ha endut el meu formatge de Spencer Johnson que explica com adaptar-nos a un món en constant canvi.

I una pel·lícula?

Hi ha moltes pel·lícules que m'han deixat empremta entre elles: *Jesucristo* de Robert Young; *Casablanca* de Michael Curtiz; *Ciudadano Kane* de Orson Wells; *Volver a empezar* de José Luis García.

Confessi'ns el seu gran petit plaer?

És un plaer quan trobo algun alumne/a o exalumne/a que s'atura a parlar amb mi, l'escolto i fem memòria de la seva trajectòria professional i personal, m'alegren els seus progressos i li dono suport en tot el que puc. Aquesta conversa de tu a tu, és com un reconeixement del seu pas per l'Escola.

Ah, també és un plaer per a mi veure a jugar el Barça tot i que l'adrenalina augmenti en gran manera!

On li agradaria perdre's?

A la muntanya, en un lloc remot descobrint nous indrets amb el meu tot terreny, rodejat de la natura i tenint paisatges semblants com la Vall de Boí i les muntanyes de Montserrat. On em perdo sovint és a Montserrat, hi vaig a veure la Moreneta perquè hi trobo consol i ajut. Quan baixo a Manresa estic com nou.

Com veu el món?

Que avancem de pressa en la tècnica i retrocedim en els valors.

Com a fundador de l'Escola, quin consell donaria a la gent?

Que siguem capaços d'utilitzar aquest mot tan emprat avui en dia com és l'empatia: saber-se posar en la pell de l'altre. Que la tolerància, el respecte, l'amor, la pau, la generositat, el perdó, la il·lusió... siguin presents en la nostra forma d'actuar. Que no defallim davant les adversitats. Qui fa coses s'equivoca i qui no en fa no s'equivoca mai.

